

**CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA
DISCRIMINĂRII**
Autoritate de stat autonomă

HOTĂRÂREA Nr. 839
din 04.12. 2008

Dosar nr: 569/2008

Petiția nr: 10351 din data de 04.08 .2008.

I .Petent:W A și W E cu domiciliul ales în

II. Numele și reședința reclamatului

2.1 N O P secretarul Primăriei municipiului Bacău str.Mărășești nr. 6, județ Bacău.

2.2. R S primarul Municipiului Bacău cu sediul în Bacău, str. Mărășești nr.6, județ Bacău.

Obiect: „Discriminare pe criteriul etnic”.

III. Procedura citării.

Prin emiterea citațiilor cu nr.14148,14149, din data de 05.11.2008, pentru data de 27.11.2008, procedura citării a fost legal îndeplinită.

La termen a răspuns petentul și reclamatul.

IV. Obiectul sesizării și susținerile părților

A. Petenții sesizează Consiliul cu privire la următoarele aspecte :

1. Petenții susțin faptul că au solicitat un schimb de teren(teren administrat de SC Alwamil SRL), cu Primăria municipiului Bacău, având o suprafață de teren de 8,55mp.,deținută în baza unei concesiuni și dorește schimbul cu o altă suprafață de teren, pe care o revendică.
2. Nu au beneficiat de același tratament de care au beneficiat alte societăți comerciale cărora li s-au aprobat cererile și care aveau sediul la aceeași adresă.
3. Primăria municipiului Bacău , prin Comisia de aplicare a Legii nr. 247/2005,i-a cerut să efectueze evaluări ale terenurilor solicitate, după care i-a fost respinsă cererea.
4. Petenții se consideră discriminați și în raport de persoana doamnei Deas Angelica căreia i s-a aprobat o solicitare similară.

5. O altă situație comparabilă cu cea a petenților este cea a SC P M R și D căreia i-a fost aprobată extinderea spațiului comercial aflat „perete în perete” cu cel deținut de societatea sa.

În susținerea celor afirmate sunt anexate, în copie, documente: corespondența cu Primăria municipiului Bacău; contractul de concesiune; titluri de proprietate.

În opinia petenților refuzul reclamațiilor este justificat prin prisma originii etnice a lor și anume cea evreească.

B. Din punctul de vedere depus la dosar de reclamați reiese:

1. Petenții nu au obținut titlul de proprietate pentru suprafața pe care o revendică.

2. Petenții au formulat cerere de stabilire a dreptului de proprietate în baza Legii nr. 18/1991 și Legii nr. 247/2005.

3. Titlulara cererii de retrocedare este W E iar cererea pentru schimb este formulată de S.C. Alvamil S.R.L.

4. Schimbul de teren presupune ca cele două persoane între care se efectuează schimbul, trebuie să aibe calitatea de proprietar. Petenții nu au această calitate asupra niciunuia dintre imobilele aflate în discuție.

5. La data întrunirii comisiei reclamatul P N O s-a abținut la vot.

6. SC P M R și D nu este cunoscută în evidențele primăriei și cu care să se fi efectuat un schimb de teren. Există un schimb de teren între primărie și P M R și D, efectuat în anul 2002, dată la care reclamatul nu avea calitatea de secretar.

7. D A nu a efectuat niciun schimb de teren cu primăria. Aceasta a avut o notificare în baza Legii nr. 10/2001 și nu în baza Legii nr. 18/1991, legi care au domenii de reglementare diferite.

8. Prelungirea unui contract de concesiune nu îl hotărăște secretarul ci Consiliul local.

9. Petenții au formulat mai multe acțiuni la diferite instituții ale statului, în unele solicitările sunt similare.

10. Nu cunoaște etnia petenților și nici nu îl interesează.

Față de cele prezentate consideră că, în exercitarea atribuțiilor sale, nu a adus atingere nici unui drept al petenților.

Cu prilejul audierii reclamații au ridicat excepțiile de neкомпетенță materială și de tardivitate. Petenții au respins ambele excepții ridicate.

C. Din Raportul de investigații rezultă:

1. Petenții au înregistrată la primărie o solicitare de retrocedare a unui teren, situat în extravilanul municipiului, în baza Legii nr. 19/1999 și a Legii nr. 247/2005. Cererea nu este încă soluționată.

2. Comisia de urbanism a eliberat SC Alvamil SRL un aviz consultativ care constituie doar un prim pas.

3. Hotărârile comisiei pot fi atacate în instanța de judecată.

III. În drept.

În analiza faptelor sau actelor de discriminare, **Colegiul Director** se raportează la :

1. Curtea Europeană a Drepturilor Omului, care, legat de articolul 14 privind interzicerea discriminării, a apreciat că diferența de tratament devine discriminare, în sensul articolului 14 din Convenție, atunci **când se induc distincții între situații**

analoage și comparabile fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă. Instanța europeană a decis în mod constant că pentru ca o asemenea încălcare să se producă „trebuie stabilit că persoane plasate în situații analoage sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-si găsește nici o justificare obiectivă sau rezonabilă (vezi CEDH, 18 februarie 1991, Fredin c/Suede, parag.60, 23 iunie 1993, Hoffman c/Autriche, parag.31, 28 septembrie 1995, Spadea et Scalabrino c/Italia, 22 octombrie 1996 Stubbings et autres c/Royaume-Uni, parag.75)

2. Curtea Europeană de Justiție care a statuat principiul egalității ca unul din principiile generale ale dreptului comunitar. În sfera dreptului comunitar, **principiul egalității exclude ca situațiile comparabile să fie tratate diferit și situațiile diferite să fie tratate similar, cu excepția cazului în care tratamentul este justificat obiectiv.** (vezi Sermide SpA v. Cassa Conguaglio Zuccherio and others, Cauza 106/83. 1984 ECR 4209, para 28; Koinopraxia Enoseon Georgikon Synetairismon Diacheir iseos Enchorion Proionton Syn PE (KYDEP) v. Council of the European Union and Commission of the European Communities, Cauza C-146/91, 1994 ECR I-4199; Cauza C-189/01 Jippes and others 2001 ECR I-5689, para 129; Cauza C-149/96 Portugal vs. Council 1999 ECR I-8395 para.91)

3. Curtea Constituțională a României a statuat cu valoare de principiu că „principiul egalității nu este sinonim cu uniformitatea, astfel încât pentru situații diferite poate exista un tratament juridic diferit, recunoscându-se dreptul la diferență. (Vezi Decizia nr.70 din 15 decembrie 1993, Decizia nr.307 din 27 decembrie 1994, Decizia nr.139 din 19 noiembrie 1996, Decizia nr.20/2000, Decizia nr.49/2000, Decizia nr.126/2000, Decizia nr.151/2000 și altele) În același sens, cu referire la interpretarea și aplicarea prevederilor art.16 alin.1 și 2 din Constituție, prin Decizia nr.1 din 8 februarie 1994 Plenul Curții Constituționale a statuat că „Principiul egalității în fața legii presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit nu sunt diferite. De aceea el nu exclude, ci dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite”.

4. Legea nr. 215 din 23 aprilie 2001 administrației publice locale
Art. 21 (1) Unitățile administrativ-teritoriale sunt persoane juridice de drept public, cu capacitate juridică deplină și patrimoniu propriu. Acestea sunt subiecte juridice de drept fiscal, titulare ale codului de înregistrare fiscală și ale conturilor deschise la unitățile teritoriale de trezorerie, precum și la unitățile bancare. Unitățile administrativ-teritoriale sunt titulare ale drepturilor și obligațiilor ce decurg din contractele privind administrarea bunurilor care aparțin domeniului public și privat în care acestea sunt parte, precum și din raporturile cu alte persoane fizice sau juridice, în condițiile legii.

Atribuțiile consiliului local

Art. 3 b) hotărăște vânzarea, concesiunea sau închirierea bunurilor proprietate privată a comunei, orașului sau municipiului, după caz, în condițiile legii;

Art. 121 (1) Domeniul privat al unităților administrativ-teritoriale este alcătuit din bunuri mobile și imobile, altele decât cele prevăzute la art. 120 alin. (1), intrate în proprietatea acestora prin modalitățile prevăzute de lege.

(2) Bunurile ce fac parte din domeniul privat sunt supuse dispozițiilor de drept comun, dacă prin lege nu se prevede altfel.

Art. 123(1) Consiliile locale și consiliile județene hotărăsc ca bunurile ce aparțin domeniului public sau privat, de interes local sau județean, după caz, să fie date în administrarea regiilor autonome și instituțiilor publice, să fie concesionate ori să fie

închiriate. Acestea hotărăsc cu privire la cumpărarea unor bunuri ori la vânzarea bunurilor ce fac parte din domeniul privat, de interes local sau județean, în condițiile legii.

(2) Vânzarea, concesiunea și închirierea se fac prin licitație publică, organizată în condițiile legii.

5. Reținând, în coroborare cu aceste aspecte, definiția discriminării, astfel cum este reglementată prin articolul 2 alin.1 din O.G.137/2000 cu modificările și completările ulterioare, republicata, Colegiul Director se raportează la modul în care sunt întrunite cumulativ elementele constitutive ale articolului 2. Pentru a ne situa în domeniul de aplicare al art.2, alin.1 deosebirea, excluderea, restricția sau preferința trebuie să aibă la bază unul dintre criteriile prevăzute de către art. 2, alin. 1, și trebuie să se refere la persoane aflate în *situații comparabile* dar care sunt tratate în *mod diferit* datorită apartenenței lor la una dintre categoriile prevăzute în textul de lege menționat anterior. Așa cum reiese din motivația invocată mai devreme pentru a ne găsi în situația unei fapte de discriminare trebuie să avem două situații comparabile la care tratamentul aplicat să fi fost diferit. Subsecvent, tratamentul diferențiat trebuie să urmărească sau să aibă ca efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

Pentru ca o faptă să fie calificată drept faptă de discriminare, aceasta, trebuie să îndeplinească, cumulativ, mai multe condiții :

1.Existența unui tratament diferențiat, manifestat prin deosebire, excludere, restricție sau preferință (existența unor persoane sau situații aflate în poziții comparabile/identice).

2.Existența unui criteriu de discriminare, potrivit celor menționate în art. 2, alin. 1 din O.G. nr. 137/2000, republicată.

3.Tratamentul diferențiat să nu fie justificat obiectiv de un scop legitim, iar metodele de atingere a acelui scop să nu fie adecvate și necesare;

4.Tratamentul diferențiat să aibă drept scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a unui drept recunoscut de lege;

Colegiul Director a analizat petiția având în vedere elementele constitutive ale unei fapte de discriminare. Astfel, Colegiul Director a analizat dacă există un tratament diferențiat între diferite persoane care se află în situații comparabile și care sunt tratate în mod diferit. Astfel, Colegiul Director constată din datele aflate la dosar că petenții invocă faptul că nu a fost aplicat același tratament, tratament aplicat și celorlalte societăți comerciale enumerate și cărora li s-au aprobat efectuarea schimburilor de teren.

Colegiul Director, cu privire la excepțiile ridicate de reclamați, reține:

1.Referitor la excepția de tardivitate Colegiul director o va respinge pentru că petenții au făcut dovada diligențelor depuse în interiorul anului prevăzut de lege.

2. Referitor la excepția necompetenței materiale a consiliului Colegiul director va admite excepția și va clasa dosarul. Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării nu se poate substitui, în atribuții, altor autorități sau instituții abilitate cu soluționarea cererilor și care privesc exercitarea exclusivă a atribuțiilor acestora. Hotărârile Comisiilor locale de stabilire a dreptului de

proprietate pot fi atacate în instanță , de persoanele nemulțumite, potrivit dispozițiilor din legea nr. 18/1991 și HG nr. 890/2005.

Astfel, raportându-ne la obiectul plângerii și la dispozițiile legale incidente, Colegiul Director constată că plângerea nu este de competența Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, conform atribuțiilor stabilite de O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, va admite excepția ridicată de către reclamat și va proceda la clasarea dosarului.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, **cu unanimitate de voturi** ale membrilor prezenți la ședință,

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. Faptele sesizate prin prezenta petiție nu intră în competența de soluționare a Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, conform O.G. nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, republicată;

2. Prezenta hotărâre se va comunica în termen legal partilor.

V. Modalitatea de plată a amenzii

Nu este cazul

VI. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, potrivit O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare, republicată și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.

Membrii Colegiului Director prezenți la ședință

COMSA CORINA NICOLETA

DEZIDERIU GERGELY

ISTVAN HALLER

IONITĂ GHEORGHE

PANFILE ANAMARIA

TRUINEA ROXANA PAULA

VASILE ANA MONICA

